

Delo, 30. septembra

O sporni »parceli 312« pa še kar vsak po svoje

Gospod Joc Pečečnik je za Delo izjavil, da če ne bo dobil dovoljenj za prenovo Plečnikovega stadiona in gradnjo hotela, za katerega je že podpisal dogovor z ameriško hotelsko verigo Marriott, bo

to dokaz, da je slovenski gospodarski prostor za vstop tujih investitorjev neljubezniv in nekonkurenčen. Žalostno je, da g. Pečečnik še zdaj noče razumeti, da za projekt, kakršen je zdaj, nikoli ne bo mogel dobiti dovoljenj, ki bi bila skladna s slovensko zakonodajo. Če pa bi se to vendarle zgodilo, bi lahko to bil le dokaz, da je tudi na Slovenskem zavladal divji zahod iz pionirskih časov ameriškega kapitalizma, ko so lokalni pomembneži v spregi z lokalno oblastjo lahko uresničili vse, kar so si zamislili. Na parceli 312 g. Pečečnik nikoli ne bo mogel graditi, ker na njej ne bo mogel pridobiti lastninske pravice in ker tega ne omogočajo ne prostorski ne spomeniškovarstveni predpisi. Pri tem mu ne more pomagati niti ime znamenitega nemškega arhitekturnega biroja, ki ga je najel za risanje načrtov in ki je prenovil tudi berlinski olimpijski stadion. Naj svoje arhitekto povpraša, ali bi si v Berlinu drznili predlagati obzidavo spomeniško zaščitenega stadiona z bloki in stolpnici, ali pa naj svojemu poslovnemu partnerju predlaga naložbo v hotel na sumljivo pridobljenem zemljišču. Do prijateljev iz Marriotta bi bil veliko bolj pošten, če se ne bi izgovarjal na domnevno najbolj zapleteno zakonodajo na svetu, ampak jim odkrito povedal, da se bo projekt začel le pod pogojem, če mu bo uspelo zaobiti zakone in si prilastiti zemljo stanovanjskega naselja. Zadnje povezovati s prijaznim okoljem za tuje naložbe pa je bodisi strašansko naivno bodisi namerno zavajajoče. Resni vlagatelji se izogibajo ravno tistih okolij, v katerih pravna država ni sposobna zagotoviti nedotakljivosti lastnine.

In da ne bo pomote: hvalevredno se nam zdi, da je nekdo pripravljen vlagati v kulturni spomenik. Vendar to žal ni kulturno mecenstvo, kakršnega poznajo drugod po svetu. Ob načinu, kakor je zadeva zastavljena pri Plečnikovem stadionu, se je težko znebiti občutka, da ni kljub vsemu leporečju v ozadju predvsem želja po dobičku, celo na kratek rok. Res je tudi, da so nas v zadnjih mesecih zastopniki g. Pečečnika začeli obravnavati bolj enakopravno in da nas zdaj tudi on ne imenuje več »balkanska stroka, sestavljena iz veterinarjev, administratorjev, tehnikov in upokoјencev«. A spet nas gloda črv dvoma, da je morda šlo le za manever, da bi stanovalci zamudili možnost pritožbe na okoljevarstveno soglasje, ko oziroma če bo to sploh izdano.

Tudi župan nas je bil na začetku pripravljen prijazno poslušati – vendar le do trenutka, ko je ugotovil, da z nami ne bo mogel manipulirati in da ne bo vse po njegovem. Od takrat razglša, da se s Fondovci ni mogoče pogovarjati in da jih podpihuje SDS. Očitno se tako kot drugi slovenski politiki tudi ljubljanski župan raje izgovarja na izmišljene zarote političnih nasprotnikov, samo da mu ne bi bilo treba priznati, da je česa kriv sam. Na zadnji seji je mestne svetnike celo napeljeval k nezakonitemu sklepu, s katerim bi ga pooblastili, da nam v zameno za odvzem parcele 312 podari 8500 kvadratnih metrov veliko zemljišče na drugi strani Dunajske ceste – ali pa je bila to spet ena od njegovih demagoških potez. V vsakem primeru je žalostno, da se župan slovenske prestolnice zateka k takim metodam, še bolj žalostno pa je, da javnost njegovega početja ne spregleda. ■
**PETER RONDAIJ, KATARINA BAJŽELJ ŽVOKEL
IN LJUBO REZAR**, za Koordinacijski odbor
stanovalcev Fondovih hiš